

PARINTII

miercuri, 22 decembrie 2010

Un univers îmb trântit la umbra clipei curg toare,

P rincii no_tri-s devotaci mersului unic c tre soare;

În pa_ii lor împov raci se simte zbuciumul ființei,

Când toate au un rost al lor: rostul complet al neputinței.

E-un dor ciudat în prelungirea aceleia_i c runt izvor

^i ne gândim la viaca noastră , _i mai uit m de viaca lor;

Într-un ungher plin de p ianjeni strivind din marginea feeriei

Se-ntâmpl lucruri ne_tute: tristecea grea a bucuriei ...

Cu chipuri dintr-o alt lume, sleici de-atâta bun tate,

Împ rt _esc din soarta lumii, ne este fric de dreptate ...

Crescuci ca într-o promenad prelung _i îndestulat ,

Uit m de chinul lor suprem, uit m de lumea lor “ciudat ”;

Uit m sau nici m car nu _tim de diminecile uscate,

De ploile ce i-au iubit, ne este fric de dreptate ...

Suntem ironici _i “de_tepci”, n-avem r bdare, -i repezim,

Ne însocesc prin tribunale când mai gre_im, când mai gre_im ...

^i sunt timizi, le este team , uitându-se, sfio_i, în jos

^i se feresc s nu te-ncurce de nic ieri când vii nervos.

În casa lor sc ldat -n trud se-ntrec în a ne fi pe plac,

De parc suntem centrul lumii _i-n noi comori ascunse zac;

Iar o ru_ine ne cuprinde z rici când suntem împreun ,

Au r suflarea-ntret iat , au am giri zidite-n hum ;

Le este team s nu-i cerci, s nu alergi dup -a lor boal ,

Le este groaz s se sting , c ci am intra la cheltuial .

Un tremur greu îi mai desparte de haosul închipuirii,

Când noi salv m nimicuri scumpe, ei “doar” decin taina iubirii.

Ci prin iubirea lor supus , încrez toare, risipit ,

Încarcereaz trista stare de-a fi cu tocii o clipit .

Aledin Amet